

Fred & Ginger

Jackie van Laren bij Boekerij:

De Q-serie:

Zin

Lief

Ziel

Vallen

Opstaan

De Eilandliefde-serie:

Duingras

Stormwind

Springvloed

Tegenstroom

Hoogtij

Branding

De meisjesmagneet

Thuiskomen

Twee prinsen

De Eyckenhof

Fred & Ginger

De Onder de bomen-serie:

Lentegroen

Zomerloof

Herfstrood

Winterzon

E-only:

Alle verhalen (tot nu toe)

Petra Vollinga bij Boekerij:

Het grote co-ouder doeboek

Hallo liefde

Het geheim van Eva (eerder

verschenen als *Vandaag*

houden we het droog)

Zo goed als nieuw

Wat zou Dolly doen?

Fred & Ginger

Jackie van Laren en Petra Vollinga

Fred & Ginger

Krijgen Fred & Ginger hun baasjes op tijd bij elkaar
voor een liefdevolle kerst?

ISBN 978-90-225-9903-7
ISBN 978-94-023-2220-0 (e-book)
ISBN 978-90-528-6655-0 (audio)
NUR 301

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2023 Jackie van Laren, Petra Vollinga en Meulenhoff Boekery
bv, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Marianne
Schönbach Literary Agency bv.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door mid-
del van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

FRED

‘Het beste moment om te eten is nu.’ ~ Fred

Als hij kon fluiten, deed hij het. Man, man, man, wat een lekker winterweertje. Fred hapt even naar het ademwolkje dat uit zijn neus komt, terwijl hij door zijn nieuwe straat slentert. Het is maar goed dat zijn nieuwe mens nog geen honden gewend is, anders had hij natuurlijk nooit zo los door de buurt mogen lopen. Dan had ze hem zo’n irritant nekding omgedaan dat altijd net te strak zit, en daar een riem aan geklikt. Zodat ze hem de hele tijd mee kan trekken. Heeft hij nooit begrepen, is het nou zijn rondje of dat van haar? Hij wil snuffelen, daar heeft God hem deze waanzinnige neus voor gegeven. Liefst aan iets verrots. Neem nou de geur van een dode vogel: niks lekkerder dan dat. Hoewel... een beschimmeld stuk brood uit de schooltas van een van die kleine mensjes op straat gaat er ook wel in. Ach, wie houdt hij eigenlijk voor de gek? Alles gaat er wel in. Niet dat hij niet genoeg eten krijgt, hoor. Zijn mens doet elke ochtend van die droge brokken in een gloednieuwe bak. Beetje een onhandig ding is het, waar zijn oren in blijven hangen, maar ach, zeurpiet die daarop let. Nee, dat is allemaal prima

geregeld, maar het zijn de extraatjes die het leven de moeite waard maken. Ha, daar ligt een stuk stokbrood, precies waar hij zin in heeft.

‘Zou je dat nou wel doen?’ hoort hij ineens boven zich. Hij kijkt op, met het halve stuk brood uit zijn bek, en ziet een dikke, rode poes op een muurtje zitten die hooghartig op hem neerkijkt. ‘Heel slecht voor de lijn.’

Moet jij zeggen, denkt hij bij zichzelf. Maar hij zegt het niet, want als *new kid on the block* moet hij misschien eerst eens even iedereen te vriend houden. Nou houdt hij iedereen sowieso graag te vriend. Het leven is te kort voor vijanden, zei zijn moeder altijd. En beter één roedel in de hand dan in je eentje door het land.

‘Wil je ook een stukje?’ Hij biedt haar het laatste zompige hapje aan. Verwaand draait ze haar kop van hem af. *Take that as a no.* Mooi zo, meer voor hem. Smakkend werkt hij het laatste stuk weg en likt voor de volledigheid ook het stuk stoep af waar hij dit verrukkelijke snackje heeft gevonden. Even een plasje eroverheen. Zo, dat kan hij voortaan makkelijk terugvinden.

‘Woon je hier al lang?’ vraagt hij. Altijd met iets makkelijk beginnend, de moeilijke vragen kunnen altijd nog. Zoals waar hier de beste vijver is om in te skinnydippen.

Nuffig verwaardigt ze zich hem aan te kijken. ‘Al vijf levens,’ zegt ze. ‘Dus dat is een stuk langer dan jij kan tellen.’

Fred lacht. Dat klopt, hij is heel slecht met cijfers. Met letters ook trouwens. Hij is wel heel goed in snuffelen. Hé, ruikt hij daar nou iets zuurs? Dat lijkt wel... ‘Concentreer je, Fred,’ zegt hij hardop tegen zichzelf, ‘focus op de dame in kwestie. Zo zo, dat is al een hele tijd. Beetje leuke buurt?’

Ze wiebelt met haar snorharen en knijpt haar ogen dicht.

‘Dit wás altijd een bijzonder leuke buurt, ja,’ zegt ze, en weg is ze.

Huh? Waar is die nou zo snel naartoe gegaan? Met zijn kop scheef doet hij zijn flaporen extra ver open. Hij snuffelt in de lucht, maar ze is al te ver weg. Razendsnel, die beesten, weet hij. Bewonderend probeert hij nog om óp het muurtje te springen, maar hij ziet al meteen dat dat een kansloze exercitie wordt, die bovendien veel te veel moeite kost. Zonde van de energie. Die kan hij beter gebruiken om de herkomst van dat zurige te achterhalen, precies waar hij zin in heeft.

GINGER

‘Perspectief is een kwestie van hoogte.’ ~ Ginger

Het valt nog niet mee om zich als een dame terug te trekken, met haar postuur. Ginger weet wel dat ze te dik is, maar ze gebruikt dat zo goed en zo kwaad als het gaat om zichzelf wat extra waardigheid te verlenen. Een sierlijke zwaai van haar dikke, pluizige staart, een elegante draai van haar mollige, harige heup. Ze loopt rustig maar zelfverzekerd over de twee centimeter brede schutting alsof het een catwalk is, wat het natuurlijk ook is. Ze heeft allerlei weggetjes door de tuinen en langs de straat, over schuttingen, schuurtjes, takken en randjes, die voor andere dieren, bijvoorbeeld dat schaamteloos kortharige – hij is nog nét niet naakt –, bonkige, lawaaiige blafbeest van daarnet, volkomen onbegaanbaar zijn. En dat is maar goed ook. Ze beziet de dingen graag vanaf een zekere hoogte.

Honden kunnen zich nou eenmaal niet gedragen, hebben geen manieren en geen elegantie, en ze hebben al helemaal geen smaak. Ze eten zonder pardon alles op wat ze tegenkomen. Even een kort ruikje en dan slobber, slobber, alles naar binnen. Pah. Schaamteloos. En om nou te zeggen dat ze écht

goed ruiken; ze vinden van zichzelf dat ze zo'n fantastische neus hebben, maar serieus: bedorven worst, door andere dieren of mensen uitgespuugd eten – zelfs zonder haarballen spugen mensen wel eens, zeker als ze te veel van dat prikkende gele spul hebben gedronken – en, ze heeft het met haar eigen ogen gezien, soms zelfs een drol. Ze happen er zo in, alsof er niets aan de hand is. Gatver, ze kan een rilling over haar hele lichaam bijna niet onderdrukken en moet nog oppassen dat ze niet misstapt op de schutting en een van haar levens verliest.

Niet dat ze de specifieke hond van daarnet zoiets smake-loos heeft zien doen, maar ze weet dat de optie er in principe op moet zitten. Het woord 'vuilnisbakkenras' is uitermate goed gekozen, wat haar betreft.

'Giiiiiinger, eeeeten,' hoort Ginger van vier tuinen verderop. Haar mens, Steven; ze zou zijn stem overal herkennen. Ze zou alleen wensen dat hij op het gebied van eten wat fantasierijker te werk ging; die eeuwige brokken komen haar een kilometer de neus uit.

Vroeger wilde hij nog wel eens een blikje tonijn voor haar opentrekken, ook als het geen bijzondere dag was, maar dat is nu al zeker twee van haar levens niet meer gebeurd. Niet sinds Zij besloot ergens anders te gaan wonen dan bij haar en Steven, in hun huis in de Bethlehemstraat.

Ginger was er niet rouwig om, ze had Haar nooit gemo-gen, maar Steven dacht daar blijkbaar toch anders over: hij is nog altijd niet zichzelf. Niet alleen krijgt Ginger geen tonijn meer, ze krijgt niet eens meer van tijd tot tijd een blikje kat-tenvoer. Als het haar niet af en toe zou lukken om een holle-tje te likken in een op het aanrecht vergeten stuk kaas, of om de restjes uit de pan naar binnen te werken als Steven eens de moeite neemt om een kipfilet voor zichzelf te bakken,

dan zou ze een ernstig eiwitgebrek oplopen.

Steven kán heel lekker eten maken. Zowel voor Ginger als voor zichzelf. Ze kan zich dat nog heel goed herinneren. Hij stond dan een hele middag in de keuken en zong er liedjes bij, liedjes die hij zelf bedacht. Hij heeft een mooie, warme stem als hij zingt, al doet hij het tegenwoordig eigenlijk nooit meer. Lekker eten maken doet hij ook niet meer, en Ginger kan niet anders dan concluderen – eten is tenslotte een van de belangrijkste dingen in het leven, naast slapen, krabben en geaaid worden – dat hij ongelukkig moet zijn.

F R E D

‘Met de stroom mee liggen de lekkerste hapjes.’

~ Fred

Nou, hij moet zo zoetjesaan maar eens op huis aan. Kijken hoe de vlag erbij hangt. Hij woont nu een week of twee bij zijn nieuwe mens, Jasmijn de Wit, en dat is op z'n zachtst geblaft wel even wennen. Alles beter dan dat depressieve asiel, hoor, daar niet van, maar om nou te zeggen dat het heel gezellig is in zijn nieuwe huis, nee. Zijn nieuwe mens is vooral heel hard op haar toetsenbord aan het rikketikken, terwijl ze met één oog haar mobiel in de gaten houdt. ‘Met Jasmijn de Wit,’ zegt ze een beetje streng als hij overgaat. En dan praat ze. Heel veel. Soms klinkt ze boos en soms is ze heel lang stil. Hij hoort haar in ieder geval weinig lachen.

Hij doet zijn ogen dicht en hoort weer hoe zijn vorige mens kon schateren. Heerlijk was dat. Alsof er vers water in zijn lege bak kletterde, zo klonk het. Om niks. Hij hoefde maar heel even op zijn rug te gaan liggen en wat heen en weer te schurken op het tapijt en hoppetee, hij had beet. ‘Gekkie,’ lachte Dotty dan, ‘ga jij je lekker uitsloven? Wil je soms geaaid worden op je buik? Is dat wat je wilt?’

Natuurlijk was dat wat hij wilde. Ze raadde het altijd

precies goed. Meestal zat ze dan al op haar knieën naast hem op het kleed en dan ging ze zo heerlijk over zijn buik wrijven. Als hij zijn best doet, voelt hij het nóg.

Hij zou wel willen dat hij nog steeds bij Dotty woonde, peinst hij, terwijl hij een paar keer links afslaat. Maar op een dag werd hij wakker en moest hij eigenlijk al best een tijdje plassen. Dat gebeurde niet zo vaak, want Dotty was meestal eerder wakker dan hij. Omdat hij het bijna niet meer hield, liep hij naar haar slaapkamerdeur en ging naar binnen. Het was er nog helemaal donker, geen probleem voor zijn ogen natuurlijk, maar raar was het wel. Snuffelend was hij naar haar kant van het bed gelopen. Dat mocht hij eigenlijk helemaal niet, want hoewel Dotty het aller-, allerliefste mens was dat hij kende, was de slaapkamer ‘verboden voor hondjes’, zoals ze altijd zei. Maar ja, plassen in huis was ook echt niet de bedoeling, dat wist hij heel goed, dus het was het een of het ander. Met zijn neus had hij heel zachtjes tegen haar arm geduwd. Dat was één keer eerder gebeurd, de ochtend nadat er een heel druk feest was geweest in huis, en toen was ze daar wakker van geworden. ‘Och lieverdje,’ had ze toen gezegd. ‘Moet jij plassen? Ligt het vrouwtje zomaar een gat in de dag te slapen!’

Maar deze keer gebeurde er niks. Hij had een piepje in de strijd gegooid en z’n poot vol op haar arm gelegd. Niks. Dus had hij besloten om zijn zwaarste geschut in te zetten: een flink blafsalvo. Hij had diep ademgehaald en eens even echt zijn best gedaan op een goed hard, strak geluid. Niet van dat half laffe gekef, nee, echt een mooie, donkere blaf vanuit zijn buik. Maar er gebeurde nog steeds niks. Nood breekt wet, had hij gedacht en hij was boven op het bed gesprongen. Een lik over haar gezicht leverde ook geen beweging op en toen hij aan haar oor snuffelde, merkte hij dat ze heel anders rook

dan normaal. Normaal rook ze zoetig, naar zeep, een beetje naar zweet en dan die zalige, volvette geur uit haar mond, die 's ochtends zijn absolute hoogtepunt bereikte. Heerlijk. Nu hing er een wolk om haar heen van iets wat hij niet zo goed thuis kon brengen. Het was niet vies, hoor, maar gewoon niet zijn Dotty. Omdat hij niks beters wist, had hij nog een hele tijd op zijn allerhardst geblaft, in de hoop dat de Buurman-van-de-worsten het zou horen. Die was altijd superaardig voor hem en Dotty en zou vast wel weten wat er moest gebeuren om haar wakker te krijgen. Maar er kwam niemand. Zijn geblaf klonk steeds heser, dus daar was hij op een gegeven moment maar mee gestopt. Hij had de beste plant uitgekozen om zijn plas tegenaan te doen en ging toen tegen Dotty aan liggen tot iemand ze zou komen redden. Hoelang dat al met al geduurd had weet hij natuurlijk niet, maar hij zag wel dat het al twee keer helemaal donker was geworden en weer licht. Toen zijn maag knorde dacht hij dat Dotty het wel goed zou vinden als hij de zak hondenbrokken uit de bijkeuken open zou scheuren. Niet zo handig van hem dat hij ze allemaal in één keer had opgegeten, want hij kreeg enorme buikpijn. Bovendien moet alles wat erin gaat er ook weer uit, en als hij iets smerig vindt, is het wel een hondendrol in zijn eigen huis.

Brrr, hij schudt even zijn hele vacht door elkaar. Als hij daar nog aan denkt. Hij schaamt zich rot. Toen uiteindelijk de zus van Dotty, Lea-van-de-taartjes, voor de deur stond met twee mannen in een donkerblauw politiepak, lagen er zeker zes glanzende drollen in de hoek. Met zijn oren naar beneden en zijn staart omlaag had hij liggen wachten op een standje, nadat ze de deur best hard hadden opengemaakt. Maar Lea was juist heel lief voor hem geweest. 'Och lieverd-je,' had ze gezegd, net zoals Dotty altijd deed, 'lig jij hier in je

eentje te wachten. Ach, schat toch.' Haar hele gezicht was rood geweest en nat en toen hij haar een lik gaf, smaakte dat zout. Er was een ambulance gekomen en de mannen die daaruit kwamen hadden Dotty meegenomen op een bed met wieltjes. Hij had nog aan haar gesnuffeld, maar ze rook helemaal niet meer naar zichzelf. Ze hadden zijn lieve mens in de ambulance geschoven en waren van hem weggereden. Zomaar.

Hij had er pijn in zijn buik van gekregen en die is sindsdien eigenlijk niet meer echt weggegaan. Eerst had hij gedacht dat het aan het voer lag, maar daar is hij nu niet meer zo zeker van.

Lea had hem meegenomen naar haar huis, waar ook haar man Theo-die-steeds-'koest ga eens af'-zegt woont. Nou, je had diens gezicht eens moeten zien. Alsof Fred het allersmerigste wezen op aarde was. Goed, hij ruikt misschien niet altijd naar roosjes, maar hij is behoorlijk netjes op zichzelf. Hij kent soortgenoten die zichzelf veel en veel slordiger schoonhouden dan hij, maar Theo trok steeds zijn neus op als hij in de buurt kwam. 'Gatver Lee, ik weet dat het zielig is, maar echt, ik trek dit niet. Ik wil geen hond, ik hou niet van honden, dus het is hij eruit of ik eruit.' Hoopvol had Fred nog naar Lea gekeken. De keus leek hem zelf eigenlijk heel makkelijk. Maar haar wangen waren weer nat geworden en toen wist hij al hoe laat het was.

De Vrolijke Viervoeters. Zo heette het asiel waar ze hem naartoe had gebracht. Hij rilt weer bij de gedachte en gaat ietsje sneller lopen. Als er iets níét vrolijk was, was het die plek. Zodra hij daar binnenkwam, wist hij al dat hij daar zo snel mogelijk weer weg moest. Maar hij had het er toch zeker zestig keer donker zien worden. Of was het nou zeshonderd keer? Hoe dan ook, veel te lang.

Hij steekt zijn neus in de lucht en haalt eens even diep, snuffelend adem. Alsof hij zo de geur van De Totaal Niet Vrolijke Viervoeters uit zijn neus kan verjagen. Gelukkig is hij nogal opgeruimd van aard en bekijkt hij het leven altijd van de zonnige kant, anders was hij daar de regenboogbrug overgegaan. Zoals die piepende teckel in het hok naast hem. Hoe leuk de kattenmoppen ook waren die hij haar door de tralies heen toevertrouwde, het hielp niet. Ze werd steeds depressiever. Hij begreep het wel, maar heel handig was het niet, want er is natuurlijk geen mens die een depressieve hond adopteert.

Nee, dat heeft hij zelf heel anders aangepakt. Hij haalde altijd alles uit de kast als er weer potentiële baasjes door het gangpad liepen. Kwispelen, piepen, hondenogen opzetten. Die ogen heeft hij gewoon, maar hij kan er extra zielig mee kijken en dat werkt als een tierelier, daar kunnen mensen niet tegen.

Zelfs Jasmijn niet, bedenkt hij. Die kwam al bellend binnenlopen, maar toen ze hem zag zitten, deed ze haar telefoon even in haar jaszak.

‘Zo,’ had ze gezegd, ‘jij bent wel zo’n beetje het formaat dat ik zoek.’

Hij kon niet helemaal bepalen of dat nou een compliment was of niet. Ze had niet heel aardig geklonken, maar ook weer niet ónaardig en nou ja, alles was sowieso beter dan in De Vrolijke Viervoeters blijven, dus was hij tegen het hek aan gaan staan met de beste puppyogen die hij in zijn acteersenaal had. Jasmijn was voor de bijl gegaan.

Midden in zijn gedachtegang blijft hij stilstaan. Moest hij hier nou naar links of naar rechts? Hm. Misschien dat die boom daar uitkomst biedt. Hij heeft de afgelopen twee weken toch genoeg geurvlaggen achtergelaten in deze nieuwe

omgeving. Ha, onmiskenbaar van hem, deze. Dus die kant op. Ja! Daar staat die man met al die kerstbomen op de hoek van hun straat. Aan zijn maag te voelen is het de hoogste tijd om eens wat te eten.

GINGER

‘Als je je balans verliest kost het je levens.’ ~ Ginger

Haar mens heeft weer eens van dat vieze, gele, schuimende prikspul gedronken. En dat terwijl het nog middag is. Eigenlijk was Ginger van plan om pas tegen de tijd dat het donker wordt – een heerlijke tijd, vol spannende geuren en geluiden, waarin ze misschien een muis zou kunnen vangen als ze veel geluk heeft – naar buiten te gaan, maar Steven ligt onderuitgezakt op de bank, kijkend naar dat vervelende platte tv-ding dat zo onhandig langs de muur staat. Ze moet er steeds voor omlopen, het is te groot om om te gooien en het staat te hoog om erlangs te strijken. Dat ding geeft de hele tijd licht en als je ernaar kijkt is het alsof je uit een raam kijkt, maar dan niet echt een raam, want aan de achterkant is het gewoon zwart. Steven heeft hoe dan ook geen aandacht voor haar; ze kan net zo goed nu vast naar buiten gaan.

Het platte ding laat mensen en auto's zien. Ze heeft een hekel aan auto's: ze maken lawaai, ze stinken en ze kijken niet uit, voordat je het weet rijdt er een over je staart. Erin zitten is al helemáál een drama; dan moet ze zeker weer in zo'n tas. Vroeger, toen Zij er nog was, gingen Steven en Zij

wel eens ergens heen waar Ginger dan niet mee naartoe mocht, en dan werd ze, in zo'n tas, in zo'n auto, naar Stevens moeder gebracht. Die was verder wel vriendelijk, en ze rook in ieder geval naar familie, maar het was toch niet haar eigen mens. Ze was altijd blij geweest als hij haar weer kwam halen, al had ze hem soms, door middel van een uitgebreide en op vol vermogen uitgevoerde mauwsessie, moeten laten weten hoe ze intussen over hem dacht.

Mensen zijn best leuk om te hebben, vindt ze, en meestal ook betrekkelijk handig als je eten of een schoot nodig hebt, maar het is ook een hoop werk voor een kat alleen, en het nadeel van de soort is dat ze niet zulke goeie oren hebben: je moet altijd schreeuwen op vol vermogen om iets duidelijk te maken, want luisteren met hun ogen kunnen ze niet. De subtiliteiten van lichaamstaal zijn over het algemeen totaal niet aan ze besteed. In ieder geval aan Moeder Steven niet; die zag het nooit als ze eens in de keuken hongerig haar rug kromde of verlangend haar snorharen naar voren stak als ze iets lekkers rook.

Wat dat betreft is het in zekere zin wel een vooruitgang: nu Zij er niet meer is gaat Steven ook niet meer zomaar een paar nachten weg, en hoeft Ginger dus ook niet in een tas in een auto. Ze mag gewoon lekker bij haar eigen mens blijven, in haar eigen huis, in haar eigen straat. Hoewel het maar de vraag is wat ze daar op dit moment aan heeft; haar mens lijkt intussen in slaap te zijn gevallen. Wie weet gaat hij ook nog wel spugen, hoewel dat bij hem, als het gebeurt, eerder vroeg in de ochtend gebeurt, als hij net uit bed is.

Ze vindt dat vervelend, mensenspuug; het ruikt zo vies zurig, maar ook... Kijk: bij haar, als zij moet spugen, dan eet ze wat gras, ze wacht tot de boel daarbinnen in opstand komt en legt vervolgens een keurige haarbal op de grond,

het liefst zo duidelijk mogelijk zichtbaar op een van de loop-
paden van haar mens. Op een van zijn *menswalks*, zogezegd.
Een haarbal is afval, die móét eruit. Het zou niet in haar op-
komen om iets te eten of te drinken waar ze van gaat spugen
zonder dat de urgentie van een haarbal erachter zit, want
wat erin zit, zit erin; dat is van haar en dat pakt niemand
haar meer af. Het is een wonder dat ze nog niet graatmager
is, met die eeuwige saaie kattenbrokken van Steven.

‘Waarom kots je nou niet gewoon in de tuin, als een nor-
male kat?’ had Steven nog mopperig gezegd, na haar laatste
haarbal. Ze verstaat een aardig woordje Mens, al past ze wel
op om dat aan Steven te laten merken, en al weet ze dat het
haar niet snel zal lukken om iets terug te zeggen wat niet
klinkt als mauw.

‘Altijd precies in de weg,’ had hij nog gebromd, en ze had
een vraagteken van haar staart gemaakt en was even blijven
dralen, als om te zeggen: ‘Ja, duh. Het is afval. Het moet zo
snel mogelijk opgeruimd worden. Wat denk je dat er zou ge-
beuren als ik die bal onder de kast had gelegd? Dan lag hij er
volgend jaar nog.’

Ze kan maar beter naar buiten gaan. Door het krappe kat-
tenluik – als ze zich een beetje uitrekt en haar buik inhoudt
gaat het net, maar ze moet echt niet dikker worden.

Drie goed getimede sprongen, een achteloos wandelingetje
over de smalle schutting en ze zit op het schuurtje. Lekker,
als een dik broodje, voorpoten onder zich gevouwen, uitge-
breid de omgeving in zich op te nemen. Niks om op te jagen
op de grond, geen vogels in de takken. Jammer. Zou ze trou-
wens van die kattenbrokken juist dik worden? Misschien
moet ze eens moeite doen om een muis te pakken; ze heeft
eigenlijk nooit echt genoeg honger om er al die energie in te
steken, hoewel ze wel lekker ruiken.

Ze gluurt over de rand, het steegje in. De gedachte aan een muis, met zijn heerlijke geur, maakt dat ze haar bek een klein stukje opendoet om de geur van het steegje even goed op te snuiven en te analyseren. Wie weet zit er nou net eentje achter die vuilnisba-

Ze trekt haar kop naar achteren en schudt hem; de geur die haar neus zo'n beetje overweldigt is niet die van muis, maar van hondenpies. Dat brutale blafbeest, dat zomaar zonder draadje met een mens eraan vast door de buurt zwerft. Hij heeft waarschijnlijk zo'n beetje iedere vijf centimeter zijn poot opgetild, want de hele steeg ruikt ernaar.

Bah.

Is dat beest soms bang dat hij straks niet meer weet hoe hij thuiskomt? Ginger weet precies in welk huis hij wezen moet; ze is bereid hem hoogstpersoonlijk daarnaartoe te brengen, als hij maar stopt met overal overheen piesen. Stel dat er ergens een muis zit, dan kan ze die nu toch nooit meer ruiken?

'Wraf,' hoort ze, en ze steekt voorzichtig – neus halfdicht – haar kop weer uit om over de rand van het schuurtje te kijken.

Ja hoor. Daar zal je hem hebben.

'De hele steeg stinkt naar jouw pies,' moppert Ginger naar beneden, 'waarom kan je niet gewoon jezelf ergens langs wrijven als je dan zo nodig je geur wilt achterlaten? Dat is tenminste een beetje subtiel.'

'Sub-tiel?' zegt het beest. 'Wat betekent dat? Ik weet nooit wat woorden die met sub beginnen betekenen.'

'Substantie, suboptimaal, substraat, substitueut,' doceert Ginger.

'Poeh, wat ken jij belachelijk veel woorden. Je bent zeker heel slim?'

‘Hmm, redelijk,’ zegt Ginger, met een trage zwaai van haar staart. ‘Hoe heet jij eigenlijk? Ik meende dat ik je de vorige keer “Fred” hoorde zeggen.’

‘Ja,’ zegt het hondenbeest, veel te blij. ‘Fred, dat ben ik! Hoe heet jij?’

Ginger gaat rechtop zitten, om even heel nonchalant aan de kussentjes van haar linkervoorpoot te likken. ‘Officieel heet ik Ginevra Feline de Montalban, maar mijn mens noemt me Ginger.’

FREDS MENS

‘Ja, oké, dus jij regelt die laatste shipping? Dan geef ik dat door aan Annelies. Als Van Dijk dan ook een beetje meewerkt, redden we het nog net op tijd.’

Zuchtend hangt ze op en ziet dat ze tijdens dit gesprek alweer drie andere telefoontjes heeft gemist. Het is veel en veel te druk voor haar alleen, maar met drie zieken en een teamleider op vakantie kan ze niet anders dan doorbeuken. Dag en nacht doorwerken zo’n beetje, dan redt ze het net. Als ze van tevoren had geweten dat een eigen bedrijf in mode-accessoires zo ontzettend veel werk zou zijn, had ze zich nog wel een keer achter haar hippe oorbellen gekrabd.

Hoewel, wie houdt ze eigenlijk voor de gek. Ze leeft voor haar werk, als ze heel eerlijk is. Het geeft haar een kick als alles op tijd binnen is en in de winkels ligt. Ze wil uitbreiden naar Duitsland en Zweden en uiteindelijk moet More is More ook in Amerika in de winkel liggen. Dat bereik je nou eenmaal niet als je van negen tot vijf gaat zitten werken en dan je laptop dichtklapt, maar haar omgeving begrijpt daar niks van; vriendinnen roepen allemaal dat ze minder hard

moet werken en meer van het leven moet genieten. Dat ze eens serieus moet gaan daten, omdat genieten met z'n tweeën een stuk makkelijker is dan in je eentje. Maar zij heeft nou eenmaal geen tijd voor een relatie. En het idee dat iemand anders dan gaat zeggen dat ze moet stoppen met werken, omdat hij op de bank samen met haar wil netflixen: ze gaat er nog net niet van rillen. Nee hoor, geef haar maar lekker alle vrijheid om te doen wat ze wil en hoe ze het wil. En als dat heel af en toe een beetje eenzaam is, dan is dat maar zo.

Om van het gezeur af te zijn is ze in een opwelling een hond gaan halen bij het asiel hier om de hoek. Dan heeft ze in ieder geval een reden om regelmatig even naar buiten te gaan en haar tienduizend stappen te halen. Bovendien kan hij haar huis bewaken als ze naar een klant moet. Over lopen gesproken... Ze kijkt op haar Apple-watch en schrikt. Zo laat al? Die hond moet allang naar buiten.

'Fred?' roept ze in de richting van de gang.

Waar zit dat beest? Laatst had ze hem betrapt boven op haar bed. Lag hij gewoon lekker te snurken met zijn kop op haar kussen. Nou, daar had ze snel korte metten mee gemaakt. Boos had ze geroepen dat hij daar onmiddellijk vanaf moest komen en hij deed het nog ook. Met zijn staart tussen zijn poten was hij langs haar geslopen en dat had er wel een beetje zielig uitgezien. Maar in het boek dat ze heeft besteld over honden opvoeden stond dat je duidelijk en consequent moet zijn, dus dat had ze gedaan.

Ze weet niks van honden en eigenlijk ging ze naar het asiel voor een kat. Die zijn veel minder werk, zegt iedereen, maar de enige kat die er zat was helemaal zwart en dat zag ze toch echt niet zitten op haar witte bank. Hij keek ook een beetje eng uit zijn groene ogen. Fred daarentegen kwam

meteen kwispelend aanlopen en leek oprecht blij om haar te zien. Ze kon zich niet meer heugen wanneer iemand oprecht blij was geweest om haar te zien en voordat ze het wist was ze door haar knieën gegaan om hem gedag te zeggen. Hij had haar aangekeken met... nou ja, hondenogen, dus heeft ze hem maar mee naar huis genomen. Hij is op proef. Als het niet bevalt, kan ze hem binnen drie maanden terugbrengen en krijgt ze haar geld terug, dus ze kan zich er geen buil aan vallen.

Al moet ze hem dan dus niet voor die tijd kwijtraken.

Met de gloednieuwe, rode riem in haar hand loopt ze naar buiten. Binnen is-ie echt niet.

‘Fred!’ roept ze zachtjes.

Mooi niet dat ze hier ordinair door de buurt gaat lopen schreeuwen, dan weet iedereen meteen dat ze haar huisdier totaal niet onder controle heeft. Misschien is hij naar het park gegaan, waar ze nu een paar keer zijn geweest. Kan dat? Weten honden zo goed de weg? Ze heeft geen idee, maar ze moet iets. Of zou hij vanzelf thuiskomen als hij honger heeft?

Nu ze er zo over nadenkt is dat misschien ook wel precies hoe het gisteren is gegaan. Toen was het ook de hele middag heel stil en stond hij ineens voor haar, in de keuken. Ze moet toch beter op de tuindeur gaan letten, die wil nog weleens op een kier blijven staan, dus het zou heel goed kunnen dat-ie toen ook al op pad was. En ze mag dan weinig van honden weten, ze weet wel dat dat niet de bedoeling is.

In zichzelf mopperend loopt ze naar de hoek van de straat. Ze heeft hier helemaal geen tijd voor. Over een half uur begint er een zoomcall met een agent in Scandinavië en ze moet haar prijslijst nog doornemen.

‘Fred!’ roept ze, iets harder nu.

‘Hondje kwijt?’

Ook dat nog. Die lolbroek met z’n kerstbomen staat hier ook elk jaar eerder. Nog even en iedereen kan die boom gewoon het hele jaar laten staan, wel zo efficiënt. Net als ze hem iets snibbigs toe wil bijten, ziet ze iets bewegen bij de vuilnisbakken. En ja hoor, die enorme wapperende staart kan niet missen. Ze ziet hoe Fred zich omdraait en vrolijk naar haar toe komt rennen. Kwispelend komt hij op haar af, oprecht blij om haar te zien, zo lijkt het.

‘Wat een leukerd. Net als jij,’ hoort ze nog achter zich.

Hoofdschuddend doet ze Fred aan de riem en loopt terug naar huis. Ze zag nog net die dikke, rode poes van een paar huizen verderop van de muur afspringen. Nou, die komt ook niks tekort. Ze bekijkt Freds lijf. Is die te dik? Nee, ze gelooft van niet. Hij ziet er goed uit en zijn blonde vacht glanst een beetje, wat volgens haar hondenboek een goed teken is. Volgens het asiel was het een mix van iets met een golden retriever. Best groot, ja, maar ja, die hondenogen. En bovendien doet ze nooit iets half, dus als ze dan toch een hond in huis neemt, dan ook echt een hond en niet zo’n depressief keffend teckeltje, zoals in het hok naast Fred had gezeten.

Die naam weet ze nog niet helemaal hoor, misschien dat ze nog wel iets anders bedenkt. Of zou zo’n beest daar niet meer aan kunnen wennen? Wie noemt zijn hond nou Fred? In het asiel wisten ze niet veel over zijn vorige baasje, alleen dat ze was overleden en dat er bij de familie geen plaats was voor Fred.

‘Nou, dat hebben we dan in ieder geval gemeen, Fred,’ zegt ze cynisch.

Fred blaft opgewekt als hij zijn naam hoort.